

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Západočeská univerzita v Plzni**, Univerzitní 8, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **R. K.**, . zast. Mgr. Ing. Michalem Burešem, advokátem se sídlem Nová 244, Lenešice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2008, čj. 170/08, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 2. 2012, čj. 30 A 47/2010 - 43,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:**I.**

[1] Rektor Západočeské univerzity v Plzni (dále též „rektor“) vydal dne 20. 8. 2008 rozhodnutí čj. 170/08, kterým rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení obdrží osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, které je přílohou tohoto rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že osoba zúčastněná na řízení podala žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, které získala absolvováním studijního oboru „Právní věda“ na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě. Studium bylo posouzeno z hlediska obsahu a rozsahu jako odpovídající magisterskému studijnímu programu Právo a právní věda, obor Právo, uskutečňovanému na Západočeské univerzitě v Plzni, Fakultě právnické. Protože nebyl prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací žadatele a absolventů magisterských studijních programů v České republice, vyhověl rektor žádosti zúčastněné osoby a vydal osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Nostrifikační

osvědčení je spolu s originálním dokladem odpovídající diplomu, který je vydáván absolventům magisterských studijních programů na univerzitách a vysokých školách v ČR.

II.

[2] Nejvyšší státní zástupce (*pozn. NSS*: v době podání žaloby Nejvyšší státní zástupkyně) podal proti rozhodnutí rektora žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 10. 2. 2012, čj. 30 A 47/2010-43, zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že na procesní postup při vyřizování žádosti o uznání dopadá zákon č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“), neboť zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“) neobsahuje vlastní právní úpravu. Za nesporné považoval, že bylo vedle shora uvedeného rozhodnutí vydáno téhož dne rovněž osvědčení, které bylo v pravém horním rohu výslovně označeno jako příloha napadeného rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí a osvědčení vyplývá, že mají tvořit jeden celek. Prvotním předpokladem možnosti přezkumu rozhodnutí ve správním soudnictví je jeho přezkoumatelnost. Zákon o vysokých školách nepředepisuje obsahové náležitosti rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Kladné nostrifikační rozhodnutí úředně potvrzuje, že zahraniční vysokoškolské vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním. Takto nazíráno má deklaratorní povahu. Současně však platí, že teprve toto rozhodnutí zakládá absolventu zahraniční vysoké školy veřejné subjektivní právo, aby bylo jeho vzdělání posuzováno pro účely kvalifikace shodně jako vzdělání získané na české vysoké škole. V tomto smyslu by mělo nostrifikační rozhodnutí konstitutivní povahu. Krajský soud proto vycházel z toho, že žalobou napadené rozhodnutí má hybridní povahu.

[3] Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2011, čj. 9 As 78/2010 - 221, pokud jde nutně o náležitosti správního rozhodnutí. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí tyto požadavky nesplňuje, neboť vyjadřuje pouze jakýsi zcela nekonkrétní příslib, že žadatel obdrží osvědčení o ekvivalenci přesně nespecifikovaného vysokoškolského vzdělání získaného v zahraničí, aniž by žalovaný upřesnil, kdy žadatel zahraniční vysokoškolské vzdělání získal. Výrok rozhodnutí tak rezignuje na požadavek přesnosti a určitosti, postrádá hmotné vyjádření rozhodnutí o věci, je nesrozumitelný a z toho důvodu fakticky nepřezkoumatelný. Bližší údaje o zahraničním vysokoškolském vzdělání jsou obsaženy až v odůvodnění rozhodnutí, které však již nemá autoritativní povahu. Obsahové náležitosti rozhodnutí rovněž nelze posuzovat skrze osvědčení, na které odkazuje. Postup žalovaného vykazuje takové vady, které mají za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Krajský soud závěrem podotkl, že nebyl oprávněn posuzovat jako samostatné rozhodnutí pouze vydané osvědčení, a to pro jeho výslovně deklarovanou povahu jako přílohy žalobou napadeného rozhodnutí.

III.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) kasační stížností.

[5] Stěžovatel nesouhlasil s názorem, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Citoval soudní judikaturu, podle které je nepřezkoumatelné jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, nebo jehož výrok je vnitřně rozporný, neboť je dán rozpor mezi výrokiem a jeho odůvodněním. Osaměle se vyskytující vada, která spočívá v nevymezení skutku ve výroku rozhodnutí o trestu za správní delikt, může být jen vadou řízení, jejíž vliv na zákonnost musí soud individuálně posoudit. O vadu mající vliv na zákonnost zpravidla nepůjde tam, kde je výrok úplně a přesvědčivě popsán v odůvodnění rozhodnutí. Neobstojí názor krajského soudu, že nebylo zřejmé, jaké vzdělání je nostrifikováno.

Mezi účastníky správního řízení o tom nebylo sporu. Stěžovatel naopak spatřoval vnitřní rozpornost soudního rozsudku v tom, že rozsudek současně tvrdil, že výrok je zcela nekonkrétní, avšak současně z něj bezpečně vyplývalo, že rozhodnutí a osvědčení mají tvořit jeden celek.

[6] Stěžovatel uvedl rozdíly mezi deterioračními (znevýhodňujícími) a benefičními (zvýhodňujícími) právními akty. Pokud nedostatek výroku nepůsobí automaticky nepřezkoumatelnost u deterioračních aktů, tím spíše ji nemůže způsobit u aktů benefičních. Nostrifikované vzdělání je zcela konkrétně uvedeno nejen v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale také v příloze, na kterou výrok přímo odkazuje. Za přepjatě formální považuje názor, že nemůže obstát souběžná existence správního rozhodnutí a osvědčení. V době vzniku zákona o vysokých školách neexistoval žádný procesní předpis, který by dal právní význam pojmu „osvědčení“. Není proto správný názor, že právní úprava nepočítá s postupem, který zvolil žalovaný. Soud měl použít zásadu „*in dubio pro reo et mitius*“. Je nepřijatelné, aby byly přičteny systémové nedostatky v činnosti veřejné správy jejím adresátům. Pokud dojde k rozporu mezi formou a obsahem, musí být dána přednost řešení, kdy obsah převládne nad formou. Žalovaný mohl vydat podle § 151 odst. 1 s. ř. jak osvědčení, představující „*doklad*“, že bylo žádosti vyhověno v plném rozsahu, tak i paralelní rozhodnutí o přiznání takového práva. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud vydal dva akty, které na sebe navzájem navazují. Ze závěrečné části výroku rozhodnutí, že „...*obdrží osvědčení, které je přílohou tohoto rozhodnutí*“, lze zcela přesně a určitě identifikovat, jaký druh vysokoškolského vzdělání je nostrifikován. K dispozici je navíc soudní judikatura, která předpokládá v případě platebního výměru odkaz na samostatný list. Takový přístup je možný i v nyní souzené věci. Pokud výrok obsahuje odkaz na přílohu (osvědčení), která je součástí rozhodnutí, lze dovést, že údaje uvedené v příloze jsou součástí výroku rozhodnutí žalované a výrok o neurčitosti neobstojí. Jiný přístup by byl přepjatým formalismem. V tomto případě nejsou obě rozhodnutí vnitřně rozporná.

[7] Tím, že krajský soud odmítl nahlížet na oba akty jako na jeden celek, posoudil věc nesprávně a protiústavně. Jde zcela jistě o správní akt *in personam*, který je způsobilý zasáhnout do osobnostních práv stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného představuje doklad o úrovni vzdělání na území ČR, který se stal integrální součástí práva na ochranu soukromého života stěžovatele. Nejen z důvodu možnosti ucházet se o právnícká povolání, ale také proto, aby byl třetími osobami považován za vysokoškolsky vzdělanou osobu. Krajský soud zůstal svojí argumentací v rovině podústavního práva a šlo v jeho případě o „*sofistickou argumentaci odůvodňující zřejmou nespravedlnost*“.

[8] I pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, že šlo skutečně o vadu, je stěžovatel přesvědčen, že nemohlo jít o natolik závažnou vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[9] Stěžovatel nezpochybnil aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby. Krajský soud však neakcentoval, že soudní řád správní slouží jako obranná norma, nikoli jako norma kontrolní. Žalobou napadené rozhodnutí má kardinální význam pro profesní život stěžovatele. Krajský soud příliš lpěl na formální dokonalosti správního rozhodnutí, což není smyslem a účelem správního soudnictví. Krajský soud náležitě nezohlednil, zda vytýkané vady řízení dosahují takové intenzity, aby naplnily veřejný zájem na zrušení napadeného rozhodnutí v konfrontaci s ochranou veřejných subjektivních práv stěžovatele.

[10] Stěžovatel vytkl rozsudku krajského soudu rovněž to, že zcela pomínil vyjádření primátu občana nad státem a respekt k důstojnosti stěžovatele. Krajský soud sice uznal, že argumentace stěžovatele má racionální základ, nicméně v rozporu s tím dospěl k závěru,

že se touto argumentací nebude zabývat, protože je předčasná. Protože však o nepřezkoumatelné rozhodnutí nejde, nelze konstatovat ani její předčasnost.

IV.

[11] Žalobce ani žalovaný se nevyjádřili ke kasační stížnosti stěžovatele.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nerozhoduje ve skutkově obdobné věci poprvé. Nejvyšší státní zástupce inicioval ve více případech řízení o správní žalobě proti rozhodnutím žalovaného o tom, že žadatel (zúčastněná osoba) obdrží osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání. Zdejší soud zamítl kasační stížnosti osob zúčastněných a žalovaného rozsudky ze dne 24. 3. 2011, čj. 9 As 78/2010-221, čj. 9 As 80/2010-200 a 9 As 82/2010-147, a ze dne 10. 3. 2011, čj. 9 As 77/2010-229, a čj. 9 As 81/2010-197. V jednom případě (rozsudek ze dne 24. 3. 2011, čj. 9 As 79/2010-188) Nejvyšší správní soud rozhodnutí (usnesení) krajského soudu zrušil, neboť krajský soud vyslovil, že žalovaný nevydal akt, který by bylo možné považovat za rozhodnutí o veřejných subjektivních právech osoby zúčastněné na řízení. Úplné znění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze nalézt na www.nssoud.cz.

[15] Dosavadní rozhodovací činnost soudu je všem účastníkům řízení o kasační stížnosti v této věci známa. Ve dvou výše uvedených věcech figuroval též zástupce stěžovatele v nyní projednávané věci.

[16] Z vyjmenovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu plyne, že žalovaný rozhodoval o obsahově shodných žádostech o uznání zahraničního studia, žalobou napadená rozhodnutí včetně vydaných osvědčení měla obdobný obsah jako v nyní projednávané věci. Je proto přirozené, že krajský soud vycházel při svém rozhodování z judikatury zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud se při rozhodování v této věci ztotožnil s důvody, o které opřel svá rozhodnutí v předchozích věcech.

[17] Vydané akty žalovaného, na něž je odkazováno, nelze vnímat jako jeden celek a posuzovat touto optikou též obsahové náležitosti výrokové části rozhodnutí, které v rozhodnutí žalovaného jednoznačně chybí. Těžištěm každého správního rozhodnutí je jeho výroková část, ve které správní orgán uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jedná se o nutné náležitosti, na základě kterých musí být jasné, srozumitelné a určité, jaký výrok byl daným rozhodnutím založen, protože pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Pouze z něj lze zjistit, jaké právo bylo přiznáno či jaká povinnost byla porušena, porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté (*res administrata*), jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí atd. Skutečnost, zda bylo výrokem přiznáno právo či uložena povinnost, příp. konstatováno její porušení, v tomto směru není rozhodná a nelze ani akceptovat možnost, že by absence uvedených náležitostí výroku byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí.

[18] Žalovaný vydal dva odlišné akty aplikace práva, na které nelze nahlížet jako na jeden celek. Jejich vzájemná existence nemůže obstát v podmínkách materiálního právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Esenciální náležitostí právního státu je požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny; k jeho povaze blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, publikovaný pod č. 143, sv. 28, str. 271 Sb. n. u. US, <http://nalus.usoud.cz>). O žádosti stěžovatele bylo možné rozhodnout jen jednou z výše uvedených forem, a to se všemi podstatnými náležitostmi, nikoli oběma současně či postupně, bez dodržování jakýchkoliv formálních pravidel, jako se tomu stalo v projednávané věci.

[19] Stěžovatel shledával rozpornost odůvodnění rozsudku krajského soudu a citoval pasáže, ze kterých podle jeho mínění vyplývá. Tato námitka není důvodná. Krajský soud na dvanácté straně rozsudku zmínil, že z rozhodnutí a z osvědčení plyne, že mají tvořit jeden celek. Učinil tak v rekapitulační části odůvodnění, ještě předtím než hodnotil, zda je přípustný postup, který žalovaný zvolil. To, že nelze současně vydat rozhodnutí, ve kterém chybí podstatné náležitosti jeho výrokové části a osvědčení, které má být přílohou vydaného rozhodnutí, není v rozporu s předpokladem, že žalovaný usiloval o to, aby tato rozhodnutí představovala jeden celek.

[20] Stěžovatel poukazoval na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73 a namítal, že nedostatek výroku nepůsobí jeho nepřezkoumatelnost. S touto námitkou byl zdejší soud konfrontován i ve shora uvedených věcech a nepřisvědčil jí. Postačí proto podotknout, že zdejší soud se v uvedeném rozhodnutí zabýval náležitostmi výroku o správním deliktu, konkrétně potřebou uvádět ve výrokové části popis skutku, ve kterém je delikt spatřován. Již tím je dána podstatná skutková odlišnost od nyní projednávané věci. Tím spíše, že podstatný význam má nyní otázka odlišná a sice přípustnost konkurence dvou správních aktů vydaných současně. Tím se rozšířený senát nezabýval a poukaz na něj proto nemůže založit důvodnost kasační stížnosti.

[21] Stěžovatel polemizoval s názorem krajského soudu, že není možné vytvořit kombinaci dvou aktů, rozhodnutí a osvědčení. Názor o přípustnosti zvoleného řešení odvozoval od toho, že v době nabytí účinnosti zákona o vysokých školách neexistoval procesní právní předpis, který by dával význam pojmu osvědčení. Tato argumentace rozhodně nemůže vést k závěru, který stěžovatel zastává. Není pochyb, že se v řízení podle zákona o vysokých školách postupuje podle obecných předpisů o správním řízení (§ 105). Žádost stěžovatele o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je datována dnem 8. 8. 2008. Řízení bylo tedy nepochybně zahájeno a následně probíhalo za účinnosti správního řádu. Není proto zřejmé, proč by ve věci nemělo být zohledněno, jak správní řád upravuje institut osvědčení. Právě naopak. Platný procesní předpis, podle kterého žalovaný postupoval, dává prostor k úvahám o správnosti postupu, který žalovaný zvolil.

[22] V souzené věci nešlo o rozpor mezi formou a obsahem rozhodnutí. Krajský soud nebyl postaven před úkol zjistit skutečný obsah vydaného správního rozhodnutí v důsledku toho, že by jej žalovaný formuloval nejednoznačně. Ve věci byly vydány dva správní akty, jednak správní rozhodnutí, které však postrádalo podstatné náležitosti výrokové části a jednak osvědčení, které žalovaný deklaroval „*pouze*“ jako přílohou tohoto rozhodnutí. Krajský soud proto zaujal názor k přípustnosti takového řešení. Vytčené nedostatky nebylo možné překlenout tím, že by soud zohlednil materiální obsah rozhodnutí a upřednostnil jej na úkor jeho formy.

[23] Stěžovatel argumentoval odkazem na § 151 odst. 1 *in fine* správního řádu. Podle tohoto ustanovení pokud správní orgán zcela vyhoví žádosti o přiznání práva, jehož existence se osvědčuje zákonem stanoveným dokladem, lze místo písemného vyhotovení rozhodnutí vydat pouze tento doklad. Krajský soud nevyjádřil přesvědčení, že pokud se správní orgán rozhodne vydat osvědčení podle § 151 správního řádu, nesmí současně vydat správní rozhodnutí o žádosti stěžovatele. Nezbyvá než znovu zopakovat, že žalovaný vyjádřil správním rozhodnutím pouze zcela obecný příslib, že stěžovatel obdrží osvědčení o ekvivalenci zahraničního vzdělání. Z výrokové části nelze zjistit, o jaké zahraniční vzdělání se jedná a samotné správní rozhodnutí nedává, vzhledem k závažným nedostatkům jeho výrokové části, jednoznačnou odpověď, jak vlastně žalovaný o žádosti rozhodl.

[24] Stěžovatel obhajoval přípustnost postupu žalovaného odkazem na judikaturu k případům, kdy výrok správního rozhodnutí odkazuje na jiný list, který je součástí takového rozhodnutí. Odkaz na tuto judikaturu je nepřipadný. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 7. 2004, čj. 3 Afs 14/2004-53, se týkal náležitostí daňového rozhodnutí. Posuzoval přípustnost odkazu ve výrokové části na druhý list daňového rozhodnutí, který obsahoval rozpis daně. Listy rozhodnutí byly číslovány a nemohlo být pochyb, že i tento list je součástí rozhodnutí. Zdejší soud takový postup připustil. Nyní je však situace podstatně odlišná. Především není sporu, že byly vydány dva správní akty. Rozhodnutí čj. 170/08 a osvědčení o uznání zahraničního vzdělání. Nedošlo tedy k tomu, že by část výroku správního rozhodnutí byla uvedena na jiném listu a z hlediska rozmístění by nebyla uvedena před odůvodněním rozhodnutí. Tato rozdílnost vystoupí výrazně do popředí ve chvíli, kdy má postup žalovaného přezkoumat správní soud. Nezbyvá než zopakovat, že výrok správního rozhodnutí čj. 170/08 je s poukazem na shora uvedené důvody zcela neurčitý.

[25] Stěžovatel namítl, že o nesrozumitelnost se jedná tehdy, jsou-li rozhodnutí rozporná, což však nebyl tento případ a odkazoval na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2009, čj. 9 As 11/2009 - 109. Uvedené rozhodnutí se týkalo zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud musel vyhodnotit, zda je přípustné, aby vada spočívající v tom, že účastníku řízení byla administrativní chybou zaslána rozpracovaná verze vyhotovovaného rozsudku, byla napravena následným zasláním definitivní verze. Jde tedy o zcela jinou problematiku a snaha stěžovatele využít části odůvodnění tohoto rozsudku ve svůj prospěch je nepřipadná.

[26] Výhrady krajského soudu nejsou projevem přepjatého formalismu či „*sofistikovaným odůvodňováním zřejmé nespravedlnosti*“, jak obecně konstatuje stěžovatel s odkazem na judikaturu Ústavního soudu. Lze připustit, že akty žalovaného mají podstatný dopad do osobnostní sféry stěžovatele. To však samo o sobě neznamená, že by nebylo možné takové akty podrobit přezkumu ve správním soudnictví a popřípadě je zrušit, pokud k tomu krajský soud shledal důvody. Celá kasační stížnost se nese v duchu bagatelizace pochybení žalovaného. Nejvyšší správní soud tento přístup nesdílí. Závažná pochybení žalovaného nebylo možné považovat za natolik nevýznamná, že by převážil zájem na ochraně práva stěžovatele na to, aby bylo uznáno studium na zahraniční vysoké škole. Stěžovatel správně i v kasační stížnosti připouští, že doklad o uznání zahraničního studia působí i směrem k odborným institucím. I z tohoto důvodu je třeba, aby rozhodnutí žalovaného bylo prosté pochybení takové intenzity, ke kterým došlo k posuzovaném případě.

[27] Krajský soud shledal oprávněnými žalobní výhrady o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti. Proto jsou nedůvodné výhrady stěžovatele, že „*nebyla dodržena zásada ústavně konformní interpretace*“. Soudy ve správním soudnictví musely posoudit, zda ob stojí postup, který žalovaný zvolil při uznávání zahraničního studia. Svůj právní názor podrobně zdůvodnily.

[28] Stěžovatel se v závěru kasační stížnosti vznesl výhradu k úvaze krajského soudu, že závažný veřejný zájem zakládající aktivní legitimaci k podání žaloby podle § 66 s. ř. s. je dán požadavkem na dodržování právních předpisů a uvažoval o tom zda množství žalob podaných podle tohoto ustanovení nasvědčuje správnosti takové úvahy. Nejvyšší správní soud na tomto místě pouze připomíná svůj rozsudek ze dne 5. 11. 2007, čj. 8 As 27/2006 - 69, publikovaný pod č. 1455/2008 Sb. NSS, podle kterého „*úvaha, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem (§ 66 odst. 2 s. ř. s.), nepodléhá přezkumu správními soudy*“.

[29] S poukazem na shora uvedené důvody neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, kasační stížnost proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] Při úvaze o náhradě nákladů řízení vycházel Nejvyšší správní soud z premisy, že v dané věci účastníky kasačního řízení nejsou pouze žalobce a žalovaný, kteří jimi jsou vždy (srov. § 105 odst. 1 s. ř. s.), ale i stěžovatel uplatňující práva osoby zúčastněné na řízení. Z tohoto důvodu proto bylo nutno i v případě osoby zúčastněné na řízení rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti podle obecného principu procesní úspěšnosti ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Ve vztahu k žalobi a žalovanému je v tomto případě nutno uvážit, či pozici kasační stížnost stěžovatele fakticky podporovala (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009 - 242, publikovaný pod č. 2020/2010 Sb. NSS).

[31] Vzhledem k tomu, že se stěžovatel dožadoval zrušení rozsudku krajského soudu, kterým bylo vyhověno žalobci a k jeho žalobě bylo předcházející správní rozhodnutí (vydané žalovaným) zrušeno, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí stěžovatel na straně žalovaného, proti žalobci. Stěžovatel nebyl v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšný (jeho kasační stížnost byla zamítnuta), a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Stejně tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemohlo vzniknout žalovanému, neboť rozsudek krajského soudu obstál. Žalobcel naopak měl v řízení plný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Soud však žalobci náhradu těchto nákladů nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisů žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. července 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu